

Luna răsare peste coline

Georgebrancu

Luna răsare peste coline.
Sufletu-mi tăbăcit vrea să suspine,
În trupul acesta mă simt istovit,
De-a lumii ură mă macin mâhnit
Și soarele morții, de-al dracu", nu vine.

Acolo, pe cer, un nor îmi reține
Privirea plecată prin Taur și Câine...
Și-s sigur că norul pentru mine-i croit.
Luna răsare peste coline

Și luptă cu norul-tăciune,
Care, lovit, se zbate în spume
Și pierde ca un fum și ursit
Să-mi lămurească încă un mit:
Aici, suntem amarnice râme...
Luna răsare peste coline.